

ogsaa kun forkastet med et lige Antal Stemmer til hver Side, 10 mod 10. Da jeg imidlertid ikke ventede at kunne faae et Fleertal for det, fravalgt jeg det, og flere, som havde sluttet sig til det, sluttede sig da til det her foreliggende Forslag. Men det fik ved tredie Behandling kun 13 Stemmer af 23 — der var ganske vist kun 21, men de to, som vare borte, havde udtalt sig mod at gaae denne Vej. Det var altsaa kun et meget ringe Fleertal, kun 13 af 23, og af disse 13 vare 3 tidligere gaaede en anden Vej. Saaledes er heller ikke den Autoritet, man kunde søge i Kirkecommissionen for dette Forslag, just meget stor. Naar den høitærede Kirkeminister søgte saa stort Rodfæste i Kirkecommissionens Forhandlinger af denne Sag, at han sagde, at, ligesom han aldrig vilde have været med til at virke for Sognebaandsløsningsloven, uden først at have hørt en Kirkecommission, saaledes vilde han heller ikke have indbragt dette Forslag, uden at høre en Kirkecommission, saa er det ganske vist, at saaledes har den høitærede Minister fuldkommen Ret til at handle; det kan Ingen forhindre ham i; men man maa dog huske, at i Grundloven staaer der ikke Noget om, at en Kirkecommission skal høres, førend et saadant Forslag fremlægges, og ifølge Grundloven har derfor enhver Minister Ret til at forelægge et saadant Forslag uden at have hørt nogen Kirkecommission. — Mit Forslag kom altsaa ikke frem til sidste Behandling, og jeg sagde allerede i Kirkecommissionen, at, naar det ikke fandt Tilslutning der og ikke her blev bragt frem af Regjeringen, kunde jeg ikke føle mig opfordret til atter at bringe det frem her. Det var i flere Henseender et Forslag, hvorved jeg troede at kunne imødekomme modsatte Anskuelser. Dette Forsøg mislykkedes, og jeg agter ikke at gentage det. Det er iøvrigt vel kjendt her i Thinget; thi det er omtrent det samme, som først kom frem her, og som jeg tidligere deels har været Ordfører for og deels har været med at bringe ind her. Det er den saakaldte slesvigiske Valgmaade, kjendt den kun gjælder for endeel af de slesvigiske Valgkredse. Jeg er nu villig til ogsaa at bygge paa det Grundlag, her er

givet, nemlig at det bliver Menighederne, der komme til at fremsætte Forslag til Regjeringen; men jeg udtalte ogsaa allerede i Commissionen, at, naar man vilde gaae den Vej, kunde det neppe undgaaes, at ikke alene dette Thing vilde stille meget større Fordringer, end man fra andre Sider kunde billige, men at man ogsaa kunde gjøre det med stor Grad af Ret og Sandhed. Thi jeg troer, at disse to Ting, at den vedkommende Menighed lærer at kjende de Mænd, som den skal vælge imellem — enten det nu bliver et Udvalg eller hele Menigheden, der skal vælge — og at det bliver et virkeligt Ansvar, som de Uvalgte faae, maa man lægge stor Vægt paa, naar vi overhovedet skulle røre ved disse Forhold, hvad jeg jo maa ansee for høist onskeligt. Derjom disse to Ting skulle komme til deres Ret i Forslaget, maa man vistnok komme til ganske andre Slutninger end dem, der foreligge her. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at pege hen paa et Forhold, som ligger nær, og som jeg ogsaa nævnte i Kirkecommissionen, et Forhold, som er kjendt i en stor Deel af Slesvig, idet det nemlig anvendes i omtrent 18 Kjøbstadkald og i 29 Kald paa Landet, altsaa i 47 Kald eller i en Trediedeel af samtlige Valgkald i Hertugdømmet. Det er i det nævnte Forhold ikke Regjeringen, som præsenterede, men Raad, som tildeels vare folkevalgte, nemlig i Kjøbstæderne Magistraten, i hvilken der sidder folkevalgte Mænd, og paa Landet de saakaldte Kirkecollegier, der omtrent ville svare til Menighedsraad. Til disse Raad sendtes Ansøgningerne, de præsenterede 3, og mellem dem valgte Menighederne. Det er jo ikke stor Indflydelse, Regjeringen faaer dertiggenem; men nogen Indflydelse faaer den dog, idet Præsentationen skal være billiget af den, inden den finder Sted; derved kan den gribe ind, og den har ogsaa gjort det. En lignende Vej kunde man maaskee ogsaa gaae hos os, men der gives vistnok flere. Nu stiller Ministeren sig jo imidlertid ligeoverfor os og siger: Ja, her have I et Forslag, og gaae I ikke i det Væsentlige ind paa det, faae I Intet, saa støtter jeg mig paa den Magt, Regjeringen har, og til Landsthinget,